

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถิธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

The Development of Training Packages for Basic Drumming Skills on a Drum Kit for Prathom Suksa 6 Students at Vithidham School Sakon Nakhon Rajabhat University

สัญพิชา โพธิดอไม้¹ สาราญ กำจัดภัย² ธนานันต์ กุลไพบุตร²

Sanpisha Potidokmai¹, Sumran Gumjudpai² and Thananun Kunpaibutr²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาและตรวจสอบประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถิธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 2) ศึกษาผลการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้น โดยการเปรียบเทียบความรู้และทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานของนักเรียนที่ เรียนด้วยชุดฝึกทักษะ กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถิธรรมแห่งมหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุด ขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ชุด แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน แบบประเมินทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.87/84.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75
2. โดยรวมนักเรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นเท่ากับ ร้อยละ 80.17 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.42
3. โดยรวมนักเรียนมีทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นเท่ากับร้อยละ 89.00 ซึ่งผ่าน เกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48
4. โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานที่พัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.33)

คำสำคัญ : ชุดฝึก ทักษะการตีกลองชุด กลองชุด

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, Master of Education Degree in Curriculum and Instruction, Sakon Nakhon Rajabhat University

²รองศาสตราจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร Associate Professor Dr. of the Faculty of Education Sakon Nakhon Rajabhat University

*ผู้ติดต่อ, อีเมล: สัญพิชา โพธิดอไม้, Musicdrum009@gmail.com

รับเมื่อ 27 เมษายน 2563 แก้ไข 9 พฤษภาคม 2563 ตอรับเมื่อ 10 พฤษภาคม 2563

ABSTRACT

The purposes of this research were; 1) to develop and investigate efficiency of the training packages for basic drumming skills on a drum kit for Prathom Suksa 6 students at Vithidham school Sakon Nakhon Rajabhat university to meet the criteria of 75/75, 2) to study the experimental results using the developed training packages by comparison the knowledge and drumming skills on a drum kit of students who studying with the training packages with the criteria set at 75 percent of the full score, and 3) to study the satisfaction of students with learning through the training packages. The target group were 21 Prathom Suksa 6 students who were studying in the second semester of 2019 academic year at the Dhamma School of Sakon Nakhon Rajabhat University. The research instruments included 4 packages of the training packages for basic drumming skills on a drum kit, a test for measurement the knowledge about basic drumming skills on a drum kit, a form for assessment the basic drumming skills on a drum kit, and a questionnaire for measurement the satisfaction with learning. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and percentage.

From the research we found out that:

1. The developed training packages for basic drumming skills on a drum kit contained their efficiency of 88.87/84.27, which was higher than the set criteria of 75/75.
2. Overall, after studying with the developed training packages, the students had the knowledge about basic drumming skills on a drum kit equal to 80.17 percent, which passed the set criteria at 75 percent of the full score, with the number of 15 qualified students accounting for 71.42 percent.
3. Overall, after studying with the developed training packages, the students had basic drumming skills on a drum kit equal to 89.00 percent, which passed the set criteria at 75 percent of the full score, with the number of 19 qualified students accounting for 90.48 percent.
4. Overall, the students were satisfied with their learning through the training packages for basic drumming skills on a drum kit at a high level ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = 0.33).

Keywords : Training Packages, Drumming skills on a drum kit, Drum kit

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสภาพปัญหาความเป็นอยู่ของคนไทย ได้รับอิทธิพลมาจากต่างประเทศ โดยจะเห็นว่าเมื่อความเจริญทางวัตถุต่าง ๆ ที่เพิ่มความรวดเร็วและสะดวกสบาย ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนดำเนินไปด้วยความเร่งรีบมากขึ้น ส่งผลให้ผู้คนดำเนินชีวิตโดยขาดความอ่อนโยน ผ่อนคลาย และขาดสุนทรียภาพในการดำเนินชีวิต ปัจจัยเหล่านี้ยังส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ด้วย เพราะความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำหรับมนุษย์ที่อยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาผลจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

และการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม นวัตกรรมและเทคโนโลยีนั้นทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข และเป็นผู้ที่สามารถปรับตัวและรู้จักคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ เฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์นั้นต้องมีแรงสนับสนุนจากสุนทรียะด้วย

การจัดการศึกษาของไทยนอกจากจะให้ความสำคัญในด้านวิชาการความรู้แล้ว ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะหลายด้าน ซึ่งจะเห็นได้จากโครงการขับเคลื่อนนโยบายลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ มุ่งให้บุคคลได้รับการส่งเสริมความสามารถของตนที่มีอยู่ให้ตรงความศักยภาพและความสนใจ อีกทั้งยัง

ทำให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานในการเรียนรู้ และส่งผลให้มีเจตคติที่ดีต่อตนเอง และผู้อื่นอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 หมวด 1 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ และสติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่าการส่งเสริมความรู้เพียงด้านเดียวยังไม่สามารถพัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ เพราะสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจควรได้รับการพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน ดังที่ ฌีร์ซ็อง วริชชัยเกียรติ (2552, หน้า 1) กล่าวว่ามิมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับการทำงานของสมองต่าง ๆ พบคำตอบว่า ดนตรีมีส่วนช่วยให้ความสามารถในการทำงานของสมองเพิ่มสูงขึ้น เมื่อโหระก็ตามที่เราฟังเพลงพร้อม ๆ กัน กับการเคาะจังหวะตามแห่งห้องทำงานนั้น ๆ เสียงที่ก้องเข้าไปยังสมองจะช่วยให้คลื่นความถี่สมองที่เปล่งออกมาในระดับที่เรียกว่า “คลื่นแอลฟา” และ “คลื่นที่ตา” ซึ่งเป็นช่วงที่คลื่นสมองมีประสิทธิภาพในการรับรู้ นอกจากนี้ ดนตรียังมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านความจำ สร้างสติปัญญา นำไปสู่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่อไป ดังนั้น การพัฒนาดนตรีก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เช่นเดียวกัน เพราะดนตรีเป็นศิลปะทางวัฒนธรรมที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึก ดนตรีสามารถกล่อมเกลาอารมณ์และความคิดของมนุษย์ได้ ทำให้ผู้ที่สัมผัสกับดนตรี เกิดความรู้สึกชื่นชมทำให้มีความสุขุมเยือกเย็นช่างสังเกต พิจารณาไตร่ตรอง และเห็นคุณค่าในความงามของดนตรี ความรู้สึกดังกล่าวไม่สามารถรับรู้และสัมผัสได้ทุกคน หากแต่ต้องเรียนรู้ สัมผัสและสร้างความเข้าใจ จึงจะส่งผลต่อการพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังนั้นดนตรีจึงถือว่ามีค่าสำคัญยิ่งต่อมนุษย์ซึ่งสามารถสื่อความหมายและถ่ายทอดความนึกคิดให้เข้าถึงด้วยเสียง ด้วยทักษะการขับร้อง การเล่นเครื่องดนตรี และการเขียนเป็นโน้ตดนตรี (พรวิไล จุลเสวก, 2550, หน้า 1) การศึกษาดนตรี สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองตามความถนัดหรือความสนใจหรือเรียนรู้ได้จากการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน ส่วนการเรียนรู้ที่ให้นั้นควรเริ่มเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ในชีวิตของทุกคน เช่น ควรเริ่มต้นเรียนดนตรีในชั้นอนุบาล

บางคนเริ่มเรียนตั้งแต่อายุสองขวบครึ่ง ด้วยวัยขนาดนี้เด็กจะได้รับการเรียนรู้ได้ดีที่สุดในการพัฒนาขนาดของประสาทหู และพัฒนารสนิยมในดนตรีที่ดี การที่เด็กจะเกิดความเข้าใจในดนตรี มีทักษะทางดนตรีและมีทัศนคติที่ดีต่อดนตรีนั้น ครูต้องพยายามจัดประสบการณ์ทางดนตรีให้เด็กได้รับรู้หลาย ๆ ด้าน ดังนั้นเด็กในวัยดังกล่าวจึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งกับการฝึกหัดและเสริมสร้างความสามารถพื้นฐานด้านดนตรี เพราะเด็กสามารถตอบสนองดนตรีได้โดยธรรมชาติตั้งแต่เล็ก เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายตามเสียงเพลงที่ได้ยิน แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะสามารถที่จะได้รับประสบการณ์ทางดนตรีเพิ่มมากขึ้น วิชาดนตรีจึงถูกบรรจุเข้าในหลักสูตรการศึกษา ปัจจุบันวิชาดนตรีได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาที่มีเนื้อหาสาระสำคัญเป็นของตัวเอง ดังนั้นวงการศึกษาจึงมักจัดวิชาดนตรีไว้ในกลุ่มของวิชาศิลปะดนตรีเป็นวิชาแยกย่อยในการพัฒนาสติปัญญา รวมไปถึงมีหลักเกณฑ์ในการคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ ในวิชาดนตรีสนับสนุนการทำงานร่วมกันของร่างกายและสมอง สิ่งนี้จึงถือได้ว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับวิชาที่เป็นพื้นฐาน ดังนั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงามสุนทรีย์ภาพ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาให้นำไปใช้ประกอบการบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ทั้งนี้ในด้านกลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ อธิบายรายละเอียดต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง และจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนซ้ำ ๆ บ่อย ๆ จนเกิดความชำนาญในขั้นตอนของการสอนให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นั่น สิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้การสอนของคุณครูได้ผลดีขึ้นก็คือ สื่อการสอนที่ครูสามารถจัดเตรียมไว้ให้ผู้เรียนสนใจ เข้าใจ ในเนื้อหาการเรียนรู้ได้มากขึ้น

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ ดนตรีและศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวิถีธรรม แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร และมีประสบการณ์เคย เป็นครูสอน “การตีกลองชุด” ในสถาบันดนตรีเอกชนเป็นเวลา 3 ปี สังเกตพบว่า พฤติกรรมของนักเรียนที่มาเรียนบางคน ไม่ตั้งใจเรียน เปื่อหน่าย ไม่ทบทวนแบบฝึกหัด ไม่ทำการบ้าน มาเรียนตามคำสั่งของผู้ปกครอง เมื่อทบทวนมีความซับซ้อน มากขึ้นก็ท้อแท้ ขอบทเรียนง่าย ๆ ไม่มีความอดทน ความเพียร พยายามลดลง และยังพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ไม่มีเงินต่อคอร์สเรียน ไม่สามารถซื้อเครื่องดนตรี เพื่อฝึกซ้อมที่บ้านได้ ผู้เรียนอ้างสาเหตุไม่มีเวลาในการฝึกซ้อม ต้องทำการบ้านมีกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องทำมาก จำบทเรียน ไม่ได้และดูโน้ตแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง จึงเป็นสาเหตุให้การเรียนกลอง ยังไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ดังนั้น หากผู้เรียน ได้รับแรงจูงใจหรือมีบทเรียนที่น่าสนใจยอมทำให้พวกเขาตั้งใจ เรียนและตั้งใจฝึกซ้อมมากขึ้น เกิดความมั่นใจ มีความพร้อมทาง สติปัญญา ร่างกายและจิตใจ การเรียนที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จ สูงสุดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับความพอใจและแรงจูงใจของผู้เรียน จากสภาพปัญหาดังกล่าว ปัจจุบันผู้วิจัยในฐานะเป็นครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีและศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มีความสนใจ ที่จะสร้างชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษา เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน

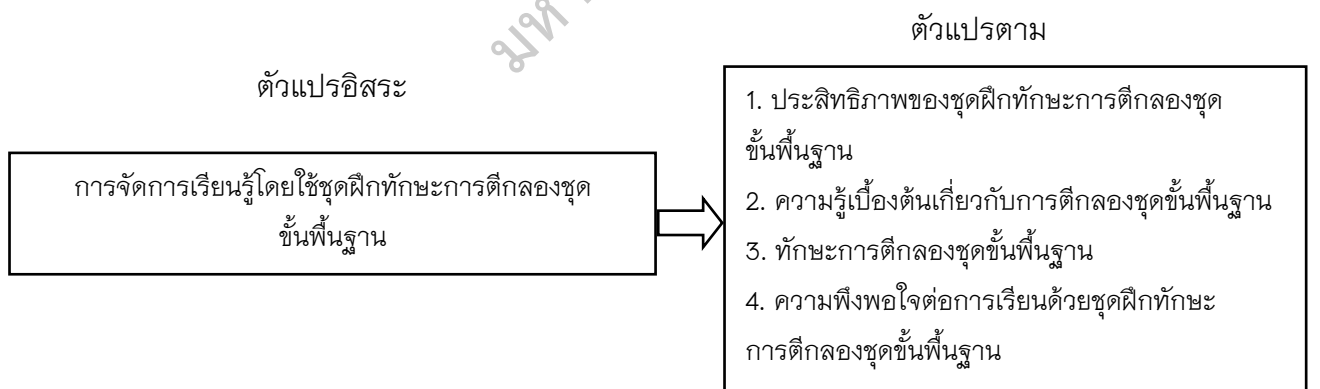
วิชาดนตรีและศิลปะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานของนักเรียน อันเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงามสุนทรีย์ภาพ ซึ่งมีผล ต่อพัฒนาการด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75
2. ผลการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรม แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ในประเด็นย่อย ต่อไปนี้
 - 2.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน ของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75
 - 2.2 ทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75
3. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุด ขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจต่อการเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถีธรรมแห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 21 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดฝึกทักษะการติกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 ชุด คือ 1) ชุดที่ 1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกลองชุด 2) ชุดที่ 2 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับโน้ตสากล 3) ชุดที่ 3 เทคนิคหรือทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน และชุดที่ 4 จังหวะพื้นฐานการตีกลองชุด โดยองค์ประกอบของแต่ละชุด ประกอบด้วย 1) ชื่อชุด 2) คำแนะนำการใช้ชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 6) กิจกรรมและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ 9) ภาคผนวก

2. แบบประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน

3. แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

4. แบบประเมินทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน เกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบ Rubrics

5. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Only Posttest Design) โดยที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ปฐมนิเทศ เพื่อชี้แจง และทำความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับโครงการสอน รวมทั้งสร้างกติกาการเรียน และอื่น ๆ

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามรายละเอียดที่ระบุไว้ในชุดฝึกทักษะ ชุดที่ 1 รวมทั้งมีการเก็บคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ ประจำชุด

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ต่อไปเรื่อย ๆ ในทำนองเดียวกันกับที่ระบุไว้ในข้อ 2 จนเสร็จสิ้นชุดฝึกทักษะที่ 4

4. หลังการทดลอง มีการทดสอบ ดังนี้

4.1 ทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน (ภาคความรู้) โดยใช้แบบทดสอบที่สร้าง ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

4.2 ทดสอบทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน (ภาคปฏิบัติ) เป็นรายบุคคล โดยการสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน (เวลายืดหยุ่นตามความเหมาะสม)

4.3 สอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 โดยที่ 75 ตัวแรก หมายถึง คำร้อยละของคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดที่นักเรียนได้จากการทำแบบฝึกหัดท้ายชุดแต่ละชุด ทั้งภาคความรู้ และภาคปฏิบัติ

75 ตัวหลัง หมายถึง คำร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน “ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน” และการทดสอบภาคปฏิบัติการตีกลองชุดตามบทเพลงที่กำหนดให้

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานหลังเรียนของนักเรียน กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน (หลังเรียน) ของนักเรียน กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐาน (หลังเรียน) โดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. **สถิติพื้นฐาน** ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.1 ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.2 ค่าความยากรายข้อของข้อสอบ (p) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อของข้อสอบ (r)

2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20

3. สถิติที่ใช้ตรวจสอบสมมติฐาน

3.1 ประสิทธิภาพของนวัตกรรม E_1/E_2

3.2 เปรียบเทียบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐานหลังเรียนของนักเรียน กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

3.3 เปรียบเทียบทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐานหลังเรียนของนักเรียน กับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ

3.4 เปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน โดยใช้ค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาสรุปผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาเท่ากับ 88.87/84.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75

2. โดยภาพรวมนักเรียนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นเท่ากับร้อยละ 80.17 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า มีนักเรียนที่มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดจำนวนร้อยละ 71.42 ของนักเรียนทั้งหมด

3. โดยภาพรวมนักเรียนมีทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นเท่ากับร้อยละ 89.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคล พบว่า มีนักเรียนที่มีทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดจำนวนร้อยละ 90.48 ของนักเรียนทั้งหมด

4. โดยรวมความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.44$, S.D. = 0.33)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ 75/75 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบโดยผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์หลักสูตรเนื้อหาสาระการเรียนรู้ก่อนการสร้างชุดฝึกทักษะ ตลอดจนผ่านการวิเคราะห์และตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาจุดบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประภาพร ถิ่นอ่อน (2553, หน้า 33) ได้กล่าวว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีต้องมีจุดหมายที่แน่นอนจะทำการฝึกทักษะด้านใด ควรใช้ภาษาง่าย ๆ และมีความน่าสนใจ เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียนมีเนื้อหาตรงจัดกิจกรรมให้หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจและเกิดประสิทธิภาพในการเรียน และนิตยา ฤทธิโยธี (2550, หน้า 18) ที่กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีไว้ว่า แบบฝึกทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัยและความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจง่ายใช้เวลาเหมาะสม และเป็นสิ่งที่น่าสนใจท้าทายให้แสดงความสามารถ ไม่มีลักษณะเหมือนข้อสอบทั่ว ๆ ไปที่มุ่งเน้นวัดความรู้ความเข้าใจอย่างเดียว และปราณี จินฤทธิ (2552, หน้า 32) ได้กล่าวว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีต้องสร้างให้เกี่ยวข้องกับบทเรียน เป็นชุดฝึกสำหรับเด็กเก่ง และใช้ซ่อมเสริมเด็กอ่อนได้มีความหลากหลายในชุดหนึ่ง ๆ มีคำสั่งที่ชัดเจนเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกได้คิดท้าทายความสามารถมีความเหมาะสมกับวัย ใช้เวลาฝึกไม่นาน ผู้ฝึกสามารถนำประโยชน์จากการทำชุดฝึกทักษะไปประยุกต์ปรับเปลี่ยนนำมาใช้ในvidประจำวันได้

2. นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการติ๊กองชุดชั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้ภาคความรู้ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียน

ได้มีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมของแต่ละขั้นตอนที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในแต่ละชุด อันได้แก่ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน 2) ขั้นสอนบทเรียน 3) ขั้นสรุปบทเรียน และ 4) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งก่อนการเรียนการสอนแต่ละครั้งนักเรียนได้รับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทำให้รู้ว่าหลังจบการเรียนครั้งนั้น ๆ พวกเขาจะต้องรู้อะไรบ้าง ในระหว่างการเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งจากของจริงและจากใบความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นอย่างเหมาะสม มีการเรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย อีกทั้งมีแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ทำเพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจที่ได้เรียนไปแล้ว โดยครูผู้สอนได้ทำการตรวจแบบฝึกหัดและให้ข้อมูลย้อนกลับพร้อมแนะนำและอธิบายส่วนที่ต้องปรับปรุงแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ด้วยวิธีการเหล่านี้จึงมีผลทำให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการติ๊กองชุดขั้นพื้นฐานหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม สอดคล้องกับแนวคิดของ สมพร ตอยยปี (2554, หน้า 32) ที่ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ต่าง ๆ จนเกิดความชำนาญ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง และสอดคล้องกับนิยามของ อินอ่อน (2549, หน้า 20) ที่ได้กล่าวถึงชุดฝึกทักษะว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยความสนใจ สนุกสนาน ซึ่งช่วยให้มีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะเพิ่มมากขึ้น

3. นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีทักษะการติ๊กองชุดขั้นพื้นฐาน หลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีการอธิบายและคำแนะนำการใช้ชุดฝึกทักษะอย่างชัดเจน มีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคลโดยแต่ละชุดมีการจัดเรียงลำดับเนื้อหา และทักษะพื้นฐานที่จำเป็นอย่างเหมาะสม นักเรียนได้รับฝึกในแต่ละทักษะพื้นฐานย่อย ๆ ทีละทักษะจนเกิดความชำนาญจึงจะได้รับการฝึกทักษะต่อไป อย่างต่อเนื่อง โดยลำดับขั้นและแนวทางการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะผู้วิจัยได้ประยุกต์รูปแบบการสอนทักษะตามวิธีดำเนินการของ Dave (อ้างถึงใน ทิศนา แคมมณี, 2553, หน้า 245) ดังนี้ 1) ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบเป็นขั้นให้ผู้เรียนสังเกตการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้

ซึ่งผู้เรียนย่อมจะรับรู้หรือสังเกตเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ไม่ครบถ้วน แต่อย่างน้อยผู้เรียนจะสามารถบอกได้ว่า ขั้นตอนหลักของการกระทำนั้น ๆ มีอะไรบ้าง 2) ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง เมื่อผู้เรียนได้เห็นและสามารถบอกขั้นตอนของการกระทำที่ต้องการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอน หรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือก็ได้ การลงมือปฏิบัติตามคำสั่งนี้ แม้ผู้เรียนจะยังไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างน้อยผู้เรียนก็ได้ประสบการณ์ในการลงมือทำและค้นพบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น 3) ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องมีแบบอย่างหรือมีคำสั่งนำทางการกระทำ การกระทำที่ถูกต้อง แม่น ตรง พอดี สมบูรณ์แบบ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องสามารถทำได้ในขั้นนี้ 4) ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้นจนกระทั่งสามารถกระทำสิ่งนั้นได้ถูกต้องสมบูรณ์แบบอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว ราบรื่น และด้วยความมั่นใจ และขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ อย่างสบาย ๆ เป็นไปอย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้สึกรู้ว่าต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ ซึ่งต้องอาศัยการปฏิบัติบ่อย ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย นอกจากนั้นนักเรียนยังได้รับการเสริมทักษะโดยการฝึกนอกเวลาเรียน เนื่องจากการฝึกทักษะที่ปฏิบัติกันต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นประจำ จึงทำให้เกิดความชำนาญ สอดคล้องกับแนวคิดของ วรวิทย์ ชุ่มเขย (2548, หน้า 14) ที่ได้กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติต่าง ๆ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้ทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ

4. นักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการติ๊กองชุดขั้นพื้นฐานค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44, S.D. = 0.33$) หมายความว่านักเรียนมีความพึงพอใจมาก ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้ใช้ชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นแล้วนักเรียนมีความเห็นว่าชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประโยชน์ และช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการติ๊กองชุดได้ดีขึ้น นอกจากนี้

ยังมีเนื้อหาครอบคลุมในวิชา การเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ได้อย่างเหมาะสม ทำให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการฝึกฝนได้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ก่อนการนำชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดขั้นพื้นฐานไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรศึกษาแนวทางการใช้ชุดฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน และวางแผนการจัดการเรียนรู้ล่วงหน้าในการฝึกปฏิบัติ
2. ครูควรเตรียมสื่อและอุปกรณ์การสอนให้พร้อม และเพียงพอกับจำนวนของผู้เรียน
3. ครูต้องสาธิตทักษะและเทคนิคอื่น ๆ ครูควรเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติ และเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด

เอกสารอ้างอิง

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5(1), 7–19.
- ณิธิพัฒน์ วชิรชัยเกียรติ. (2552). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเลือกเรียนดนตรีสากลของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทีศนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (2550). *เกมประกอบการสอนอ่านชั้นประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- นิตยาภรณ์ อินอ่อน. (2549). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐาน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประภาพร ถิ่นอ่อน. (2553). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง การแยกตัวประกอบของพหุนามดีกรีสอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปราณี จินนฤทธิ์. (2552). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะประชาสามัคคี จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พรวิไล จุลเสวก. (2550). *การพัฒนาการเรียนรู้นักดนตรีสากลโดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวาง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วรวิทย์ ชุ่มเขย. (2548). *ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการติดตั้งไฟฟ้า เรื่องการเดินสายไฟฟ้าแสงสว่างและไฟฟ้ากำลัง สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพเวียงชัย จังหวัดเชียงราย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

4. ในการจัดกิจกรรมครูควรมีการประเมินผล และให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม

5. การกำหนดเวลาในการใช้ชุดฝึกทักษะต้องคำนึงถึงอย่างมากที่จะต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจะต้องกำหนดเวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการตีกลองชุดสำหรับนักเรียนที่ได้ผ่านการฝึกทักษะพื้นฐานมาแล้ว ให้มีทักษะการตีกลองชุดที่ซับซ้อนขึ้น
2. ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเกี่ยวกับ “การตีกลองชุด” โดยอาจแบ่งเป็นรายวิชาย่อย ๆ ตามลำดับความซับซ้อน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนที่สนใจได้เลือกเรียน
3. ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะในเครื่องดนตรีประเภทอื่น ทั้งดนตรีสากล ดนตรีไทย และดนตรีพื้นบ้าน ตามความเหมาะสม ความสนใจ ของผู้เรียนในแต่ละวัย และในแต่ละท้องถิ่น

- สมพร ตอยยี่ปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก กรุงเทพฯ. ปรินท์งานพิมพ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: พรินท์งานกราฟฟิค.
- สำราญ กำจัดภัย. (2560). เอกสารคำสอน การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. สกลนคร: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร.

วารสารวิชาการ
หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร